

ærede Medlems Gymnastik — det er 8 Maanedere eller 35 Uger. Jeg tager ikke Hensyn til Ferierne, og da jeg ikke heller har gjort det ved den første Beregning, bliver Forholdet det samme, 35 Uger og 17 Uger er 52, og multiplicerer man de 17 Uger og de 35 med det befalede Antal Læretimer, faar man 1770, og desuden tre eller to Timers ugentlig Undervisning i Gymnastik. Det er nemlig nu befalede, at Gymnastikundervisningen — tre Timer ugentlig en Del af Aaret, og to Timer den øvrige — skal ligge udenfor den af mig nu nævnte Undervisningstid. Efter Lovforslaget, som det nu foreligger, bliver det befalede ugentlige Timeantal altsaa 28 i Sommerhalvaaret og 36 om Vinteren, altsaa i Alt 1654 Timer, hvilket vil sige et Afslag af 116 Timer. Jeg indrømmer, som sagt, at, naar man tager Hensyn til Sommeren, gaar det noget ned, nemlig 36 à 40 Timer, og dersom Gymnastiken skal paalægges Lærerne, saa staar den jo efter dette Lovforslag i samme Forhold til den øvrige Undervisningstid, som den gjør efter den nujældende Lovgivning. Naar det ærede Medlem dernæst nævner Husflidsarbejder, saa vil jeg sige, at jeg ikke antager, at man vil paalægge nogen Lærer dette Fag som et tungent Fag lige saa lidt som Syning, Strikning og deslige (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det er ganske rigtigt), men at det nærmest maa henstilles til Lærerne selv, om de ville paatage sig dette Fag, dersom de føle sig særlig skiktede dertil. Jeg maa altsaa fastholde, hvad jeg har sagt herom, og jeg tror ikke, jeg behøver nærmere at begrunde, at det her foreslaaede Timental vil blive mindre end det nu lovbefalede. Jeg vil dermed ikke sige, at det er for lidt, paa ingen Maade, thi det er ikke afgjørende, om der er nogle Timer mere eller mindre. Det Afgjørende er, hvorledes Læreren er til Stede i Skolen: det er det Afgjørende. Han kan forlænge sin Skoletid, naar han har Kraft til og Sver for sin Gjerning, han kan forkorte Tiden, selv om der staar i Reglerne, hvorlænge han skal være der, eller han kan være der, uden at gjøre nogen væsentlig Nytte, til Rjedsomhed for begge Parter. Jeg siger kun, at, naar vi tage Timentallet, saa er det et lavere Timental, og medens Klassen nu som Regel har 50 Elever, saa skulde Reglen fremtidig være 30 Elever, eller lad mig i alt Fald sige, at Tallet skulde gaa ned med mindst 10. Det er saaledes bestemt, at Lærerne skulle have mindre Arbejde og bedre Løn. Naar Reglerne ellers komme til at passe, saa komme vi maaste nok ud af det, men saa bliver dog Udbyttet tilbage, og hvorledes vil Udbyttet af Undervisningen blive? — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds henvendte sig til mig navnlig i min Egenfald af Formand for det sidste Skoleudvalg, og han havde Meget at anfæ paa mig i den Henseende. Dersom det havde været et Medlem af det nævnte Udvalg, der havde

fremført disse Anker, saa vilde jeg have fundet Anledning til nærmere at omtale det, men da dette ikke er Tilfældet, saa skal jeg forbigaa det. Jeg troede, at jeg havde udført mit Sverv der til alle Udvalgsmedlemmernes Tilfredshed; at det var et let Sverv, vil jeg indrømme. Naar det ærede Medlem sagde til os: Hvis de Herrer tør vove at se paa denne Sag selv uden at tage Hensyn til politiske Anskuelser, saa vil jeg spørge det ærede Medlem: Svornaar har det ærede Medlem havt Anledning til at tvivle om vort Mod? Jeg veed ikke af, at det ærede Medlem i nogen Henseende har vist sig som mere modig end andre Dødelige i Umindelighed, og jeg tror derfor ikke, det er rigtigt af det ærede Medlem at betvivle, at vi have Mod til at gjøre, hvad vor Overbevisning kræver. Derimod er jeg aldeles enig med det ærede Medlem — og det har Mere at betyde end de to Smaabemærkninger, som jeg gjorde — i, at vi maa absolut have mere Hebe paa, hvilke Beføstninger en Omordning af Skolevæsenet vil medføre. Det maa ikke staa i Taage, men saa nogenlunde klart, hvilken Beføstning en Omordning af Skolevæsenet vil føre med sig baade for Kommunerne og for Staten, og det maa være Gjenstand for et Udvalgs omhyggelige Overveielse i Forening med Regjeringen at skaffe det fornødne Materiale til Veie i saa Henseende. Deri er jeg, som sagt, enig med det ærede Medlem, men derimod er jeg ikke enig med ham, naar han tillod sig at kalde de Forhandlinger om Skolefagen, som han ikke billigede, for Fraser; thi saa kunde man jo komme til at gjøre Gjengjæld, og det vilde være en ubehagelig Maade at forhandle paa. Naar de Herrer ville forhandle, saa tror jeg, det er rigtigere at forhandle under en saadan Form, at man ikke fra nogen af Siderne gjør Strife, naar der skal forhandles. Da jeg nu navnlig overfor den høitærede Minister har redet mine Udtalelser ud af nogle enkelte Misforstaaelser, som det forekom mig vare fremkomne, saa skal jeg hermed slutte.

H. Andersen: I forrige Møde fremkom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) med en Betragtning af Sagen, som ikke tidligere var fremsat her, den nemlig, at Kjøbenhavn ikke vilde faae nogen Andel i de store Midler, som tænkes anvendte til Ophjælpning af Almueskolen her i Landet. Det er jo ganske vist fuldkommen rigtigt, hvad det ærede Medlem der gjorde opmærksom paa, og jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Bille) sluttede sig dertil. Jeg paafskjønner meget, at de ærede Medlemmer, uagtet de have et saa aabent Die for denne Side af Sagen, dog udtalte, at de ikke vilde lægge Lovforslaget nogen Hindring i Veien; men jeg haaber da ogsaa, at de ærede Medlemmer gjorde dette i Erkjendelse af, at, om end Kjøbenhavn ikke ved denne Leilighed faaar